

Ο 'Αλ. 'Αλεξανδράκης, ο Ντ. 'Ηλιόπουλος και η Νόνικα Γαληνέα σε μια σκηνή του έργου.

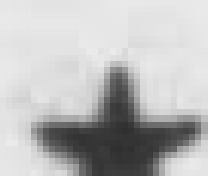
ΘΕΑΤΡΟ «ΑΚΡΟΠΟΛ»

«Μερικοί τό προτιμοῦν καυτό»

Θίασος: 'Αλεξανδράκη - Γαληνέα - 'Ηλιόπουλου - Φωτόπουλου

Στή δεκαετία του '50 ο Χαλυγουντιανός κινηματογράφος είχε τήν ευτυχισμένη έμπνευση νά συνενώσει τρείς σπουδαίους ήθοποιούς, τήν Μαίρυλιν Μουράε, τόν Τζάκ Λέμον και τόν Τόνυ Κέρτις πού κατάφεραν νά προβάλλουν μέ τό έκρηκτικό τους ταλέντο τήν σπινθηροδόλα κω

ναι ο καμβάζ πού πάνω του θά σχεδιαστούνε εύστοχα σατιρικά σκίτσα του 'Αμερικάνικου τρόπου ζωής.

Η μεταφορά του σεναρίου στά καθ' ήμάς, έγινε μέ έπιτυχία, χάρη στη δόκιμη μεταφραστική παρέμβαση του Παύλου Μάτεση, πού θρήκε τις αναλογίες ανάμεσα στην άμερικάνικη γλώσσα της καθημερινότητας και στη νεοελληνική μας.

ΤΟΥ ΝΑΣΟΥ ΝΙΚΟΠΟΥΛΟΥ

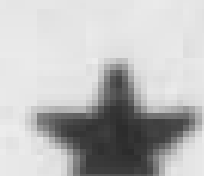
μωδία του Πήτερ Στόουν και νά της δώσουν μιά τεράστια διάσταση μόνιμης σχεδόν διάρκειας.

Γιατί ο σεναριογράφος κατορθώνει μέσ' από έντεχνες και καίριες επιλογές νά παρουσιάσει αυτή τή φαινομενικά παράδοση αλλά ουσιαστικά πικρή ζωή των πολιτών του νέου κόσμου.

Ο περιφερόμενος μουσικός θίασος — μπουλούκι θά τόν λέγαμε στό τόπο μας — μέ τήν όμορφη, άπελπιστικά άθώα τραγουδίστρια — δόλωμα, οι άργόσχολοι μπίζνεσμεν πού θηρεύουν τις προκλητικές συμπτέτες των θιάσων αυτών και ο νόμος των Η.Π.Α. πού δρίσκεται σέ άένανη δράση, μέσα ...στis θήκες μουσικών όργάνων — όπλοπολυδόλων!

Ένας κόσμος άνόρητης άθωότητας και νομιμοποιημένης βίας. Είναι τό πλαίσιο ενός πορτραίτου πού ο Πήτερ Στόουν φιλοτέχνησε μέ πραγματική εύφυία. Κάποτε οι διάλογοί του μάς θύμιζαν τήν πνευματώδη έτοιμότητα ενός Μπέρναρ Σώου ή τήν έξουθενωτική σάτυρα του Μάρκ Τουαίν. Οι άνεργοι μουσικοί ή μεταμόρφωσή τους σέ «άσθε νή φύλλα» γιά νά μπορέσουν νά έπιδιώσουν, ή έκρηκτική τραγουδίστρια μέ τις έρωτικές άπογοητεύσεις, ο έσχατόγηρος σκωπτικός "Αδωνις(!) και ή άναμένουσα μελωδία των γκαγκστερικών πολυδόλων, εϊ

Κι' έδώ άναγνωρίσαμε τόν 'Αλέκο 'Αλεξανδράκη μέ άξιοσημείωτο ταλέντο σκηνορέτη, πού συναρμολόγησε μέ γνώση θεατρικής λειτουργικότητας τις 18 εικόνες του έργου και τις ένοποίησε σ' ένα γρήγορο και έναλλασσόμενο θέαμα πού κρατά άδιάπτωτη τήν περιέργεια του θεατή απ' τήν άρχή μέχρι τό τέλος τής παράστασης. "Αν ή έπένδυση αυτών των σκηνικών έπεισοδίων, πού έπιτυχημένα έναλλάσσονται και συμπληρώνονται, πού χρησιμοποίησε τά ίδια μουσικά μέρη τής κινηματογραφικής ταινίας, νομιμοποιεί τόν νεολογικό όρο μιούζικαλ, τότε έχουμε αύτό τό θεατρικό είδος, εύπρόσωπο, έξυπνο και πρό πάντος όχι ...υποκατάστατο.

Όλα όφείλονται στη συνδυασή σημαντικών ήθοποιών, όπως είναι ο σπουδαίος Ντίνας 'Ηλιόπουλος, ή πολυπρόσωπη Νόνικα Γαληνέα πού μετά τήν Πέπσυ, φαίνεται πώς όριστα κοποει τό έκφραστικό μέσα μιάς φανταζιστ - COMEDIENNE, ο ξεχωριστός κωμικός μας Μίμης Φωτόπουλος, ο καλός καρατερίστας Μπάμπης Κατσούλης, και τέλος ο 'Αλέκος 'Αλεξανδράκης πού πασχίζει νά θητεύσει εύπρόσωπα στό είδος του Βουλεδάрту ή του μουσικού θεάτρου...

(Ο Ρασκόλνικωφ - 'Αλεξανδράκης έχει χρεωθεί απ' τό κοινό του, πού τόν περιμένει πάντα γι' άνάλογες θεατρικές παρουσίες...)

Όλοι τους λειτούργησαν μ' άκρίβεια κάτω απ' τή συγκεκριμένη και καλοσχεδιασμένη σκηνοθετική αντίληψη. Έτσι πού ο παλιός κινηματογραφικός θεατής, αλλά και ο καινούργιος θεατής του θεάτρου νά χαρούν μιά φροντισμένη θεατρική παράσταση.

Οι συνεκτικοί κρικοί—χορευτικές εικόνες συνόλων, βοήθησαν τήν άδιάπτωτη κίνηση του σπονδυλωτού αυτου έργου, δίνοντάς του ταυτόχρονα μιά όνειρική διάσταση. Ο Τάκης Βαρλάμος είναι στ' αλήθεια ένας χορογράφος πού ξέρει τό μιούζικχάλλ. Τά σκηνικά και τά κοστούμια του Νίκου Πετρόπουλου έδωσαν φιλομαρισμένη τήν εικόνα τής Βορειοαμερικάνικης ζωής τής δεκαετίας του 1930, άποφεύγοντας τήν ύπερβολή των έπιθεωρησιακών άναπαραστάσεων. Οι στίχοι του παραγωγικού Λευτέρη Παπαδόπουλου βοήθησαν τό ύφος τής παράστασης.

Μιά καλοστημένη μουσική κωμωδία πού δείχνει πώς ένα ένωμένο καλλιτεχνικό δυναμικό μπορεί νά προσθέσει σ'αίς ψυχαγωγικές ώρες και άρκετή αίσθητική άπόλαυση.